

Conſeilspræſidenten (Fonnesbech):

Jeg maa meget beklage, at den Enighed, ſom ellers kunde være tilſtede, er bleven brudt ved den Form, ſom de Herrer Forſlagsſtillere have valgt. Thi ligesom man fra Regjeringens Side erkender det for at være naturligt, at Folkethingets Medlemmer kunne ønske at have en nogenlunde klar Anſkuelse om Rigets Forhold til Udlandet, ſaaledes har jeg ogsaa, ſom den ærede Ordfører ganſke rigtig bemærkede, ved en tidligere Leilighed yttret, at der fra Regjeringens Side ikke var noget til Hinder for en Meddelelse desangaaende ſelvfølgelig under den Forudſætning, at man vilde byde Regjeringen en paſſende Leilighed, og fremdeles under den Forudſætning, at det maatte afhænge af Regjeringen at begrænſe det Stof, ſom man mente at kunne forvare; at meddele det høje Thing. Derſom det alſaa var lykkes de ærede Forſlagsſtillere at finde en Form, ſom nogenlunde forreſt udtrykte denne Tanke, ſaa vilde der utvilsomt ikke have været noget i veien fra Regjeringens Side for at meddele Thinget de omhandlede Dplyſninger. Men, mine Herrer, jeg maa atter beklage, at det ikke er lykkes ſaa dygtige Stilletter, ſom de Mand, der have forfattet Forſlaget, dog utvilsomt ere, at give deres Ønſke en mere adekvat Form, og navnlig at de have givet det en ſaaдан Form, at Regjeringen nødvendigen maa ſætte ſig imod denne Form. (Stemmer: Hør!) Jeg ſkal nærmere forklare mig desangaaende, for at Alle kunne høre det. Hvad er det nemlig, der her foreſlaas det høje Thing at beſlutte? Det er ikke — overensſtemmende med den ærede Ordførers Ord, at træde ſammen i et Udvalg for at modtage de Dplyſninger, ſom Regjeringen maatte ſe ſig i Stand til at meddele; det er ikke dette. Nei, her er Spørgsmaal om at træde ſammen i et Udvalg, beſtaaende af ſamtlige Thingets Medlemmer med det Hverv at tilvæbringe Dplyſninger om Regjeringens Holdning og Færd i de ſenere Aar ligeoverfor Udlandet. Dette er noget ganſke Andet, mine Herrer! end det, ſom den ærede Ordfører nys udtalte ſom Meningen af Beſlutningen; thi jeg ſkønner ikke rettere, end at dels er dette ligefrem et Skridt, der er rettet imod Regjeringen, og dels har det foreſlaaede Udvalg, ſom ſagt, det Hverv ikke at modtage, men paa ſelvſtændig Maade maatte ved at afhøre En eller Anden ikke blot — af den nuværende, men ogsaa af tidligere Regjeringer, — at ſtaffe ſig de Dplyſninger, ſom det maatte ønske om Rigets Forhold til Udlandet. Og dernæſt, mine Herrer! er det en Indgriben paa Admi-niſtrationens Omraade (Mødſigelse) — ja, det er en Sag, ſom ligger under Admi-niſtrationens Omraade — og det navnlig paa et Omraade, ſom mindſt af alle taaler det. Den ærede Ordfører fremkom med forſkjellige Bemærkninger, ſom ſyntes at viſe, at han har ganſke det ſamme Blik paa Tingene, ſom Regjeringen har, nemlig at det

ikke er ganſke ligegyldigt, om en Beſlutning i det Hele ſvarer til ſin Form, idet han bemærkede, at der mulig kunde komme Ting frem her, over hvis Virkning andeſtedes vi ikke vare Herrer. Dette gjælder i fuldeſte Maal om Beſlutningen ſelv, og jeg finder mig derfor foranlediget til meget iſtændigt at fraraade det ærede Thing at blive ſtaaende ved denn Form; thi ved den tvinge De Regjeringen til at holde ſig tilbage, til ikke at kunne meddele Dem de Dplyſninger, ſom De ønske, hverken perſonligt eller gjennem Afſtykker. En ganſke anden Ting var det, hvis man, ſom ſagt, havde valgt en Form, der havde ſvaret bedre til den Tanke, ſom den ærede Ordfører gav tilſjende, idet han motiverede Forſlaget.

Udenrigsminiſteren (Roſenørn-Lehn):

Jeg vil kun ganſke kort ſige, at jeg i Et og Alt kan henholde mig til, hvad den høitærede Conſeilspræſident i dette Dieblik udtalte, idet jeg fra mit ſærlige Standpunkt ſom Udenrigsminiſter heller ikke vil ſe mig iſtand til at gaa ind paa dette Forſlag i den Form, hvori det foreligger. Jeg er endvidere enig med ham i, at, derſom det maatte komme frem i en anden Form, ſaaledes at det kunde opfattes, ſom om der i Forſlaget lå en Anmodning fra det høje Things Side til Regjeringen om, at den vilde meddele dette Dplyſninger, der kunde bidrage til at klare dets Anſkuelse om Rigets Stilling lige overfor Udlandet, ſaa vilde det være noget ganſke Andet; derpaa vilde jeg kunne gaa ind. Jeg ſkulde da da ogsaa viſe al den Smødekønnen, ſom det er mig muligt at viſe, og ſom Landets Interesſer overhovedet formentlig maatte tillade. Men jeg kunde dog ønske, allerede nu paa Forhaand at have ſagt, at jeg virkelig ikke har Andet end aldeles almindelige Dplyſninger at meddele, Dplyſninger, ſom jeg vilde kunne meddele i de ſaa Ord, at Danmarks Stilling lige overfor Udlandet i dette Dieblik er god, og at der ikke paa Horizonten viſer ſig nogen Uveirſky, der truer Landets Fremtid. Dernæſt vil jeg ogsaa ſige, at jeg, naar jeg ſkal gjøre Meddelelſer, naturligvis maa forbeholde mig fuld Frihed til at begrænſe diſe eventuelle Meddelelſer ſaaledes, ſom Forholdenes ſærlige Natur maatte fordr det. Endelig kan jeg ikke undlade, inden jeg ſlutter, at udtale, at jeg paa det alvorligſte maa fraraade, at Thinget forvandler ſig til et ſaadant ſtort politift hemmeligt Udvalg; thi det kan ikke ſeile, at dette vilde fremfalde Foreſtillinger, ikke blot i Indlandet, men ogsaa i Udlandet om, at der i diſe Udenrigsminiſterens eventuelle Meddelelſer findes Ting, ſom ikke taale Dagens fulde Lys.

J. A. Hansen: Jeg havde ikke ventet, at denne Sag ſkulde give yderligere og stærke Ribnesbyrd om den uforligelige Stilling, der findes mellem Miniſteriet og Folkethingets Flertal.